

ЕМАНУЕЛ ИКОНОМОВ

ПРАВОТО НА ИЗБОР

chitanka.info

Обществото има странния обичай да не вярва на очевидното.

Както и очевидно, изглежда, правото да налага този свой избор — независимо на кого, на каквато и да е цена. Горчивата истина, намерила израз в горното мото — цитат от „Очите на мрака“, е известна отдавна, нееднократно доказана от историята. А борбата с нейното налагане е в центъра на романа. И правото да определи какъв да е изходът от нея принадлежи на следващите страници на автора — д-р Светослав Славчев.

Има ли нужда писателят от специално представяне? Като един от доайените на българската фантастика — едва ли. Ще си позволя обаче да припомня на тези читатели, които го познават, и да разкрия на онези от тях, по-младите, които още не са го срещали, няколко щрихи от биографията му. Ако не за друго, то най-малкото защото смятам, че така и аз ще помогна някому да повярва в очевидното.

Медик, журналист, криминалист, отворен за новото, непознатото, невероятното — ако вече сте прочели „Очите на мрака“, ще решите, че говоря за главния герой. Ала аз имам предвид самия д-р Славчев, и то не за да търся нещо автобиографично в книгата (как ли бих могъл, след като тя е ориентирана към бъдещето, а не към миналото?). Автор с богато творчество, сред което научнофантастичните сборници „Крепостта на безсмъртните“ (1970), „Следа към Вега-Орион“ (1979), „Шпага с рубини“ (1988), криминални романи, радиопиеси, филми, научнопопулярни книги. Много от творбите му са преведени в чужбина — на руски, немски, чешки и редица други езици, включително на японски.

Общото между всички тях е, че излизат изпод перото на тънък психолог с разбиране на героите, на причината за събитията, на човешкото поведение, което, макар понякога да остава непонятно за другите, винаги следва своя вътрешна логика. А ако забележите, че лесно се пренасяте в света на книгите му, то също не е случайно — живите, реални образи, земната или чужда обстановка и най-вече умело пресъздадената атмосфера въздействат ярко, сякаш от филм.

Следователно е съвсем естествено произведенията му да бъдат филмирани — факт са няколко телевизионни сериала, предимно с криминални сюжети, обаче между тях е и фантастичната „Венецианска хроника“.

Не е нужно аз да утвърждавам тук майсторството му да завладява читатели, слушатели и зрители — признанието е дошло отдавна, и то от далечна Япония. Д-р Славчев печели — единствен — два пъти Световния конкурс за радиожурналистика „Джапан Прайз“ — не с друго, а именно с научнофантастични пиеси. През 1966 г. с първа награда е удостоена „Ловци на атоми“, през 1969 г. става лауреат на учредената междувременно голяма награда със „Случаят Медея“, който по-късно се явява основа на може би най-известната му у нас и в чужбина научнофантастична повест „Гласът, който те вика“.

Но стига толкова за автора — нали щяха да са само щрихи, нека се върна към новата му книга. „Очите на мрака“ — това фантастична повест ли е, или криминален роман от близкото бъдеще? Оставям правото на избор — по вкус — на читателя. Защото тук също любимите теми на писателя са преплетени.

Във фантастиката екстрасензорните, парапсихичните и прочее явления отдавна са се превърнали в основна, широко разработвана тема — с най-различни трактовки и резултати. Хубавото им обаче е, че с богато въображение те винаги могат да се представят в нова светлина, както успява да направи и д-р Славчев. Идеята му е на хората с необикновени дарби да не се гледа като на екзотични изключения, а като на закономерност в развитието на вида Хомо сапиенс.

Разумът — това е нещо, което някак безметежно приемаме за даденост, а всъщност почти не познаваме. Всяко докосване до него е среща с неизвестното, което силно привлича писателя (виж интервюто с д-р Славчев в края на настоящата книга). Колкото и да е странен и понякога неразбираем, разумът трябва да се уважава. Защото — както се убеждава главният герой Кирил Янев — именно той ще ни изведе от Хомо сапиенс в нещо по-висше, например Хомо сапиентисимус. Възможно ли е такова явление във вселената: при цялото скъперничество на природата деветдесет процента от човешкия мозък да не се използват? Засега изглежда абсурдно, ала някога, някъде пълният му потенциал ще се прояви!

„Очите на мрака“ се чете лесно и увлекателно като добро криминале, каквото всъщност е, от друга страна. Без да е точно детектив — макар бившо ченге, сега в ролята на журналист, Кирил Янев се натъква на загадъчни случаи, пренебрегнати от полицията, и му се налага да ги разреши не просто от любопитство — оказва се, че и животът му зависи от това. Благодарение на какво може да разкрие тайнствените си преследвачи? На екстрасензорните си възможности ли? Едва ли единствено на тях. Спасява го нестандартният начин на мислене, напомнящ добре познатия ни някога инспектор Стрезов от криминалните загадки на списание „Космос“.

Освен всичко друго книгата на д-р Славчев е и роман за човешкото търсене, за хората, готови да търсят и въпроси, и отговори които ги вълнуват, без да ги е страх. Има много неща, дето не знаем, а трябва да знаем — на всяка цена. Направо или по криволичещи пътища, човекът, който истински ги търси, рано или късно ще стигне до тях. Всеки има право да търси онзи свят, където може да се реализира. Но това е проблем — има ли го, къде е, какъв е?

В романа изборът на свят ще направи Кирил Янев — обикновен човек в необикновени обстоятелства. Доколкото му позволява обществото — или напротив, по собствена воля без ограничения, независимо от неразбирането, с ясното съзнание за цената на последствията. Право на избор се дава и на читателя — сам да прецени дали да прочете книгата, и след това да се замисли върху въпросите, които тя поставя.

Емануел Икономов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.